

Cho anh bước cùng em

Sao anh không níu kéo em, tại sao anh không một lần ngoái lại, nhìn xem con bé gốc nghềch yêu anh đến thắt lòng đang làm gì, có chấp chới, tìm anh, và cần anh nhiều như thế nào không anh?

1. Linh quay bước đi thật, sau khi tôi nói là muốn ở một mình. Nhìn cái dáng nhỏ nhắn của em bước đi xa dần, tim tôi chợt thắt lại. Tựa hồ như thế giới xung quanh đang dần sụp đổ từng mảng...Thế mà lời tôi thốt ra lại nhanh quá, chẳng đủ níu giữ khi em đã quay bước đi. Phải, em đi cũng tốt, để em không phải buồn thêm vì một người như tôi nữa.

Tôi quen Linh vào một ngày trời xám ngắt. Sân ga tiếng còi tàu inh ỏi, mà tôi thì vẫn bơ vơ-ngày ấy, ngày Ngân xa tôi, để đến một vùng trời mới-với những ước mơ mà em theo đuổi. Ngân với tôi đã có với nhau 3 năm kỉ niệm, dù với người khác, 3 năm không phải là dài, nhưng với tôi, đó là quãng thời gian đủ để những thói quen ăn mòn từng dòng suy nghĩ. Khi bạn biết rằng, mỗi sáng tỉnh dậy, mình sẽ nhận được một tin nhắn chào ngày mới, và sau đó là vệ sinh cá nhân, và chạy xe 2,3 km để đón Ngân, và cả hai cùng đi ăn sáng, khi thì đi uống cà phê-ở một vài quán với cái tên quen thuộc. Sau đó lại đi làm, và cuối tuần thường là những bữa ăn do chính tay Ngân nấu trong căn phòng trọ nhỏ xíu của tôi-căn phòng tràn ngập màu xanh, những cái cây mà Ngân đem về từ sau những chuyến đi xa của cô ấy. Ngân thích lắm, thích đi xa và sau đó tha lời về đủ thứ, nào cây, nào hoa....những loài cây mà cô ấy bắt gặp trên đường đi. Và căn phòng trọ 15m2 có ban công nhỏ tí của tôi là nơi chất hết tất tần tật những thứ ấy. Ngân nói:

-“Vì em muốn chúng ở bên cạnh anh những khi em không ở đây”.

Nói rồi Ngân dúi đầu vào lòng tôi, như con mèo hoang chợt ngoan ngoãn một cách kì lạ, thế là tôi chẳng còn gì để phàn nàn nữa cả. Dần dần, khi số lượng cây ngày một nhiều thêm, đâm ra tôi cũng có thêm một thói quen là ngày ngày tưới nước cho chúng, và nếu trong chuỗi thời gian chung của tôi và Ngân không đi đâu đó, thì chúng tôi sẽ chen nhau đứng ngoài ban công này, để cùng ngắm ngía chúng. Ít ra là Ngân thích thế, và nếu là điều Ngân thích thì tôi cũng yêu nói vô điều kiện. Bốn năm êm đềm cứ thế trôi đi, vẫn là những thói quen khó bỏ, vẫn là những quỹ thời gian chung có tên nhau. Rồi

đột nhiên, Ngân nói sẽ theo đoàn tình nguyện đi đến một vùng đất mới, mà theo Ngân, nơi đó, cô sẽ được thỏa sức là những việc cô thích. Tôi ngần người, chẳng lẽ suốt thời gian qua, những chuyến đi của cô ấy, những lần tôi chiều theo ý thích của cô ấy, những gì cô ấy thích và tôi chấp nhận làm chung...đều là vô nghĩa với cô ấy hay sao? Tôi, là người phục tùng tất cả mọi yêu cầu của cô ấy, và rồi nhận được một lời chia tay không thể đơn giản hơn. Ngày Ngân đi, cô vẫn dặn tôi đừng quên tưới cho lũ cây ngoài ban công. Đây, ba năm của chúng tôi, và cô ấy chỉ nhớ tới mấy cái cây nào đó mà tôi còn không thể nhớ hết tên của chúng...Tôi một mình quẩn quại với mớ kí ức bùng nhùng, về Ngân, về tình cảm của chúng tôi, và về cả những cái cây ngoài hiên kia, tôi còn chẳng thể nhớ hết tên, chỉ là Ngân thích, và tôi cũng ép mình thích theo...

“Này anh, chụp giúp em bức ảnh được không? Em đi một mình chẳng ai chụp giúp cả!”- Một mái tóc nâu đỏ chìa máy ảnh ra trước mặt tôi. Xem ra cô ta chẳng để ý gì đến trạng thái vật vờ của tôi này giờ.

“Hứ, anh chụp hai nháy liền cho chắc cú nhé!”- Tóc nâu đỏ nhắc lại, không quên nhe hai cái răng khểnh ra. Tôi uể oải đứng lên, và chụp cho cô nhóc 2 kiểu, máy ảnh ghi lại hình một cô nhóc cười toe, áo cam rộng thùng thình, đeo tai nghe trắng, đi xăng đan cói và ba lô to sụ. Tôi vẫn nhớ hình ảnh Linh hôm ấy, cô bé lúc lắc bím tóc tết lệch, và cái chân không ngừng nhún nhảy trên cầu thang cuốn. Em nói đó là lần đầu tiên em đến sân bay, chỉ để ngắm nhìn người ta chia tay nhau như thế nào. Tôi tự hỏi, không biết em thấy thú vị gì ở việc ấy.

2. Sau lần quen biết chóng vánh tại sân bay, Linh hay qua nhà tôi, khi thì chỉ để nghe một vài bài hát, khi thì nằm dài đọc một vài mẫu truyện. Linh là thế, không yêu cây, nhưng em biết hết tên những loài cây ngoài hiên nhà tôi, biết cả cách chăm sóc chúng. Linh cũng không nấu ăn ngon như Ngân, nhưng em biết cách làm cho bữa ăn trở nên ngon miệng với những tiếng cười lí lắc, nghe vui tai và dễ nhớ nhung. Trong em, tồn tại thật nhiều mâu thuẫn. Phải nói, Linh rất đáng yêu, nhưng trẻ con quá. Em chẳng để ý xung quanh thế nào, trong khi em 20 rồi còn gì. Có cảm giác trong đầu em chẳng suy nghĩ gì nhiều, ngoài chuyện lâu lâu thích thì đi đâu đó vài ngày, rồi trở về, em chẳng mang theo gì, em chỉ đi vì thích đơn giản vậy thôi. Cũng có lúc em biến mất vài ngày, nhưng tôi chẳng có ý định lần số gọi tên em, đơn giản, vì cứ để em

vùng vẫy ngoài thế giới ấy đi, hay hơn so với việc ngồi trong căn phòng của tôi, đọc vài thứ linh tinh, nghe mấy bài hát nào đó, và nhìn tôi làm việc. Tôi cảm nhận được tình cảm em dành cho mình, mỗi ngày. Nhưng việc biết là một chuyện, và chấp nhận nó lại là chuyện khác. Cũng giống như lúc biết Ngân ra đi, và chấp nhận nó là điều tôi không thể không làm, song đau đớn thì chẳng biết bao giờ mới nguôi ngoai.

Tôi vẫn không ngừng nhớ về những kỉ niệm về Ngân, về quãng thời gian mà chúng tôi đã cùng chia sẻ. Những thói quen, khó bỏ, khó quên, dù chẳng còn ai cùng chung bước nữa. Tôi tự nhủ, vài ngày Linh sẽ lại quay về mà thôi. Mà đúng thế thật, em dù đi lâu tới mấy, đi xa tới đâu cũng vẫn quay về, gõ ầm ầm cánh cửa phòng trọ tôi, cười toét miệng như chẳng phải vừa đi xa về, và đưa cho tôi vài món gì đấy thường là đồ ăn nhiều hơn, rồi chúng tôi ngồi ăn chung. Tôi không hỏi nhiều về chuyến đi của em, vì biết, nếu em thích, em sẽ tự kể cho tôi nghe. Cũng một vài lần em kể, nhưng thường là im lặng nhiều hơn. Em chỉ nói về vài thứ lặt vặt trên đường, một vài người em gặp, rồi câu hỏi lại xoay về công việc của tôi, về những ngày qua tôi thế nào. Tôi cố đầu trâu em, em đi xa lo gì cho tôi chứ. Khi ấy, em lại chun chun cánh mũi, hức hức trâu người tôi, và lại-cười-toe. Em, vui cũng cười, buồn cũng cười, tôi có cảm giác vậy-những nụ cười trong trẻo.

3. Em không biết, mình gặp nhau để làm chi, khi mà nỗi đau em mang thật quá lớn. Không gặp, có phải em sống đơn giản đi nhiều, và chẳng phải cố tỏ ra mạnh mẽ trước anh...

Tôi mang lòng yêu anh - một chàng trai của những miền kí ức xa xăm. Ngay ngày đầu tiên, khi nhìn thấy anh ngồi tư lự ở sân bay đông nghịt người, tôi đã biết mình trúng tiếng sét ái tình với anh rồi. Đó là lần đầu tiên, tôi ra sân bay, chỉ để ngắm người ta chia tay nhau, để xem rút cục con người chia tay để làm gì, cũng ngày ấy, tôi biết tin Ba Mẹ vừa kí vào đơn li dị...

Người ta nói, tình đầu khó quên, tình đầu cay đắng...với tôi thật chẳng sai. Yêu anh, tôi chấp nhận bỏ đi cái tôi của chính bản thân mình, để tin rằng, rồi một ngày anh sẽ quên được chị ấy, và dành một chút tình cảm cho tôi. Em dành cho anh tất cả, không có nghĩa, em cũng sẽ được đáp đền tất cả, phải không anh? Có quá nhiều chuyện, chẳng phải mình cứ muốn là được. Giống như việc, tôi cứ hoài, cứ mãi mong chờ anh, và anh thì cứ mãi mê theo những bước chân của chị ấy. Lần đầu tiên nhìn thấy những loài cây ngoài ban công

nhà anh, tôi đã choáng ngợp về số lượng, và càng ngạc nhiên hơn về cái cách anh chăm sóc chúng. Với anh, đó là phần kí ức còn sót lại về chị ấy, những kí ức vụn vỡ. Tôi không yêu thích những loài cây, nhiều đến mức đi tới đâu là phải mang về một vài loại. Song, nhìn cái cách mà anh ấy làm, tôi đâm ra tìm hiểu, nhớ tên, và rồi thuộc lòng từng loài cây một, đơn giản vì anh trân trọng chúng.

Đau thắt lòng, khi nghĩ về anh, trong suốt những lần tôi đi xa, chạy trốn tình cảm ngày một lớn dần lên trong tim. Với anh, trước mặt anh, tôi mãi chỉ là một con bé trẻ con, hay nhõng nhẽo, thích mè nheo với anh mà thôi. Anh không thể biết, những ngày qua, tôi ra đi, tôi chạy trốn, vậy mà anh chẳng lần tay tìm số tôi để gọi, chẳng hỏi xem tôi đã từng đi đâu, đã làm gì suốt thời gian qua...còn tôi, lại cứ hy vọng rồi sẽ có một ngày anh chạy đi tìm mình.

-"Anh! Có bao giờ anh nghĩ sẽ để mấy em cây này ra công viên, hay đại loại một chỗ nào khác không?". Tôi buột miệng, khi đang tưới một số cây gần cửa sổ bàn làm việc của anh.

Đáp lại là một không gian im lặng. Tôi quay người lại, trong mắt anh đã có thứ gì khang khác, anh nói muốn ở một mình. Tôi tức giận, chột lẩy hết dũng khí mà nói rằng dù anh có chăm sóc chúng nhiều như thế nào thì chị ấy vẫn không trở về đâu. Anh vẫn im lặng, còn tôi, buông bình tưới nước và ra về, lần này tôi đi thật, dù biết có thể rằng, lần sau đó, tôi sẽ chẳng có cơ hội bước vào căn phòng ấy lần nữa...

Sao anh không níu kéo em, tại sao anh không một lần ngoái lại, nhìn xem con bé ngốc nghếch yêu anh đến thắt lòng đang làm gì, có chấp chới, tìm anh, và cần anh nhiều như thế nào không anh? Anh cứ như là chưa từng có trong cuộc đời của em vậy, thế mà em, cứ trông chờ, cứ loay hoay tìm dáng anh, cứ mong chờ một lần anh nhìn thấy tình yêu thầm lặng này của em...Anh hiểu, hay cố tình không hiểu vậy anh? Tôi đã nghĩ như thế rất nhiều lần, khi bước hoài bước mãi trong vô định. Những câu hỏi không được trả lời.

Đau lắm, anh biết không. Nhìn anh mãi chạy theo chị ấy, còn em hoài chạy theo anh. Tình yêu là một vòng luẩn quẩn vậy sao? Liệu anh có thể dừng lại? Chắc là khó, phải không anh? Vậy, em sẽ là người dừng lại để anh được bên chị ấy. Em buông tay, vì biết mình chẳng thể níu kéo bất cứ điều gì nơi anh. Anh à, em xa anh, đau như xé từng mảnh kí ức đẹp đẽ của em vậy. Dù cho

anh sẽ chẳng hay biết đâu, biết là đau thì chỉ mình em thôi, nhưng, còn cách nào khác hơn? Trước sau gì cũng vẫn đau, thì thôi em dừng lại....Xa anh, xa tất cả hy vọng mà em có, xa anh, xa hết những yêu thương mà em mong chờ. Dừng lại, là một quyết định chẳng dễ dàng gì. Em vẫn thấy nhói, khi nghĩ về điều ấy. Chẳng biết em sẽ chịu đựng được bao lâu, nhưng, còn gì nữa đâu mà mong, khi em biết trái tim anh chỉ hướng về chị ấy, khi mỗi tình đầu của em lại là tình đơn phương. Cổ dạn lòng chỉ chênh vênh chút thôi. Dừng lại, để không phải tiếp tục hy vọng thêm bất cứ điều gì, đưa những điều quan trọng trở thành bình thường, ngừng dõi theo anh, nhưng không ngừng chúc anh hạnh phúc, tạm biệt anh nhé, tình đầu của em.

4. Cảm giác đau thắt, chính là cảm giác ấy, chính xác tới từng chi tiết, tôi chợt hiểu rằng, thời gian qua Linh bên tôi quý giá đến mức nào.

Tôi chợt bàng hoàng chạy đi tìm em, nhưng hoàn toàn vô ích. Em biết mất, như chưa từng xuất hiện. Bạn bè em? Tôi không hề hỏi em về bạn bè mình trong suốt thời gian em ở bên cạnh. Sao tôi có thể vô tâm đến nhường ấy. Gia đình em? Cũng không. Tới đây, thì tôi biết mình là một gã tồi tệ tới mức nào, ngay những điều thân thuộc nhất, để có thể tìm ra em, tôi cũng không hề nắm giữ được. Tôi tự trách mình, sao những lần em ra đi một cách đột ngột, tôi không gắng hỏi, rằng em đã đi đâu, đã đi thế nào, để giờ này may ra còn tìm thấy em.

Tôi uể oải bước những bước vô định qua thật nhiều tuyến phố, con đường, những nơi mà tôi hy vọng sẽ tìm thấy được em. 1 tháng, 2 tháng trôi qua, em vẫn không hề xuất hiện, dãy số dài không một tín hiệu liên lạc.

Em có thể trở về không, khi mà đang có một người, thực sự rất cần em, nhớ em lắm, cô bé ơi.....

Rồi tôi nhận được thư của em. Em nói em sẽ đi xa. Em nói là mình không đủ sức, để làm thay đổi bất cứ điều gì, chỉ mong tôi hiểu, mọi điều em dành cho tôi là thật lòng và chân thành...Tim tôi thắt lại, tôi gục ngã thật sự, cảm giác còn đau đớn hơn cả cái ngày tiễn Ngân đi. Tình cảm lần này của mình, tôi thấu rõ hơn bất cứ khi nào. Tình cảm em dành cho tôi, giờ tôi mới hốt hoảng kiểm tìm? Chỉ là tôi đã không biết trân trọng, không biết cách giữ em lại bên mình.

Em nói rằng em cũng muốn làm tôi đau như cái cách mà Ngân đã từng làm, và lần này em đi thật. Em còn không nói sẽ đi bao lâu, chỉ nói sẽ làm tôi đau và muốn tôi thật đau. Và em đã làm được rồi đấy!!!!

Sân bay, nhìn bóng em nhỏ dần, tôi chỉ có thể nói với chính mình, mong em được hạnh phúc với ngần ấy khoảng thời gian sắp tới mà em có. Tôi đau đớn viết lên trang cá nhân:

“Này em, cho anh được bước cùng em chứ? Anh không thể đứng đây, chờ em mòn mỏi với trái tim chỉ hướng về em. Em ơi!!!”

Vài phút sau, facebook của tôi có thông báo mới:

“Quay lại đằng sau đi chàng trai, em vẫn ở sau lưng anh mà”!!!